அஷ்டபுஜாஷ்டகம்

அவதாரிகை— கீழே துதித்த ஸ்ரீயதோக்தகாரியின் ஸந்நிதிக்குத் தென்புறத்திலே திகழ்வது அஷ்ட புஜ திவ்ய தேசம். இத்தலத்தெம்பெருமானை ஓர் அஷ்டகமிட்டுத் துதிக்கிறாராசிரியர். இத்தலத்தி லீடுபட்ட பேயாழ்வார் *தொட்ட படையெட்டுந் தோலாத வென்றியான் அட்டபுயகரத்தான் அந்நான்று—குட்டத்துக் கோள்முதலை துஞ்சக் குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான், தாள்முதலே நங்கட்குச் சார்வு.* என்று இப்பெருமானை ஸ்ரீ கஜேந்த்ர ரக்ஷகனாக அநுஸந்தித்துப் பேசுகையாலே அவ்வபதாநத்தையே இந்த ஸ்துதிக்கு உயிராக வைத்து ''கஜேந்த்ர ரக்ஷாத்வரிதம்'' என்று உபக்ரமித்தருளுகிறார்.

அஷ்டபுஜன் என்பது எம்பெருமானுடைய திருநாமம். ஆழ்வார்கள் தலத்தின் பெயரைச் சொல்லியே மங்களாசாஸனம் செய்தருள்வது வழக்கமாதலால் திவ்யதேசத்திற்கு அட்டபுயகரம் என்று திருநாம மாக்கினர். க்ருஹம் என்கிற சொல் கரமெனத் திரிந்தது; அஷ்டபுஜக்ருஹம் என்றதாயிற்று. 'அட்டபுயவகரம்' என்பது அட்டபுயகர மாயிற்றென் பாருமுளர். அஷ்டபுஜப்பெருமா னெழுந்தருளியிருக்கும் தலம் என்றதாயிற்று. ஆசிரியர் தாமும் இந்தத் திருவுள்ளங்கொண்டே இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் இரண்டாம் ச்லோகத்தில் ''அஷ்டபுஜாஸ்பதேச'' என்றருளிச் செய்தார். ''அஷ்ட புஜாகிலேச' என்கிற பாடாந்தரம் ஸாதுவன்று. 'அஷ்டபுஜாஸ்பதேச' என்று திவ்யதேசத்தின் திருநாமமாய் அதற்கு ஈசனே! என்றபடி. அந்த ச்லோகத்தினுரையில் விரிவு காண்க. ... ... *

கஜேந்த்ர ரக்ஷாத்வரிதம் பவந்தம் க்ராஹைரிவாஹம் விஷயைர் விக்ருஷ்ட:,
அபாரவிஜ்ஞாந தயா நுபாவம் ஆப்தம் ஸதாம் அஷ்டபுஜம் ப்ரபத்யே. (1)

(ஹே பகவந்!) க்ராஹைரிவ (ஸ்திதை:) விஷயை: விக்ருஷ்ட: அஹம் கஜேந்த்ர ரக்ஷாத்வரிதம் அபார விஜ்ஞாநதயா அநுபாவம் ஸதாம் ஆப்தம் அஷ்டபுஜம் பவந்தம் சரணம் ப்ரபத்யே.—எம்பெருமானே! முதலைகள் போன்றுள்ள விஷயங்களினாலே இழுக்கப்பட்ட நான், கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருள்வதில் பதற்றமுடையவனாய், அளவற்ற ஞானமும் தயையும் சக்தியுமுடையவனாய் நல்லார்களுக்கு விச்வஸநீயனாய் அஷ்டபுஜனான வுன்னைத் தஞ்சமாகப் பற்றுகின்றேன்.

* * *—இந்தச்லோகத்தில் ஒரு ஸம்புத்தியை வருவித்துக்கொள்ள வேணும்; பவந்தம் என்றிருப்பது விளியில்லாமல் பொருந்தாதாகையாலே. மேல் ச்லோகமே இந்த ஸ்தோத்ராரம்பமென்றும், இந்த ச்லோகம் புராதனமாயிருந்ததை அநுஸந்தித்தபடியென்றும் சில பெரியார் சொல்லக்கேட்டிருந்ததுண்டு. எம்பெருமானே! ஒரு முதலையினுடைய டர்ப்புண்ட யானையைக் காத்தருள்வதற்கு அரைகுலையத் தலைகுலையப் பதறியோடிவந்த தேவரீர் பஞ்சவிஷயங்களென்னும் ஐந்து முதலைகளாலே அடர்ப்புண்ட அடியேனைக் காத்தருளப் பதற வேண்டாவோ? அடியேனுடைய ஆர்த்தியை தேவரீர் அறியாமையுண்டோ? அறிந்துவைத்தும் இரங்கியருளாமைக் குறுப்பான நைர்க்ருண்யந்தானுண்டோ? அறிவும் அருளுமிருந்தும் ஆர்த்தியை அகற்ற ஆற்றலில்லை என்னப்போமோ? * ஸர்வஜ்ஞோபி ஹி விச்வேச: ஸதா காருணிகோபி ஸந், ஸம்ஸார தந்த்ரவாஹித்வாத் ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே * ஆகையாலே அடியேனுடைய அபேக்ஷையில்லை யென்று ஒரு கண்ணழிவு சொல்லொண்ணாதபடி ஆர்த்தனாய் இதோ சரணம் புகாநின்றேன் என்றாராயிற்று. (1)

{ த்வதேக சேஷோஹ மநாத்மதந்த்ர: த்வத்பாத லிப்ஸாம் திசதா த்வயைவ.
அஸத்ஸமோப்யஷ்ட புஜாஸ்பதேச! ஸத்தாமிதாநீம் ப்ரதிலம்பிதோஸ்மி. (2) }

ஹே அஷ்டபுஜாஸ்பதேச! த்வதேகசேஷ: அநாத்மதந்த்ர: அஹம் அஸத்ஸம: அபி த்வத்பாதலிப்ஸாம் திசதா த்வயா ஏவ இதாநீம் ஸத்தாம் ப்ரதிலம்பித: அஸ்மி.— அட்டபுயத்தெம்பெருமானே! தேவரீருக்கே சேஷபூதனாய் ஸ்வாதந்திரியமற்றவனாயிருக்கின்ற அடியேன் இதுவரையில் அஸத்கல்பனாயிருந்தேனாகிலும் தேவரீருடைய திருவடிகளில் ருசியைத்தந்தருளாநின்ற தேவரீராலேயே இப்போது ஸத்தை பெறுவிக்கப்பட்டவனாயினேன்.

* * *—"மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்றும் "இசைவித் தென்னையுன் தாளிணைக் கீழிருத்துமம்மானே!" என்றும் "என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன் அதுவுமவனதின்னருளே" என்றும் ஆழ்வார்கள் தெளிவித்தருளின பொருளைச் சிந்தை செய்து பணித்த ச்லோகமிது. "தெளிந்துணர் வொன்றின்மையால் தீவினையேன் வாளாவிருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம்" என்னுமாபோலே கீழ்க்கழிந்த காலங்களில் கண்டவாதிரிந்து அஸத்கல்பனாய்க் கிடந்தேன்; தன்னுடைமையை விட்டுக் கொடுக்கமாட்டாத ஸ்வாமியான தேவரீர்தாமே மடிமாங்காயிட்டுப் பிடிக்குமாபோலே பிடிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றித் தம்முடைய திருவடிகளிலே ருசியைப் பிறப்பித்து இப்போது ஸத்தை பெறுவித்தருளினபடியாலே உய்ந்து போனேன் என்றாராயிற்று.

[அஷ்டபுஜாஸ்பதேச!] அஷ்டபுஜ! என்று விளிக்கலாமாயிருக்க இங்ஙனே விளிப்பது எதற்காக? அஷ்டபுஜனுடைய ஆஸ்பதத்திற்கு ஈசனே! என்று ஏதுக்குச் சொல்லவேண்டும்? என்று விசிகித்ஸை பிறக்கும். திருமங்கையாழ்வாருடைய அநுபவத்தை இங்கு உணர்த்தித் தெளிவு பிறப்பிக்கக் கடவோம். பெரிய திருமொழியில் (2-8) * திரிபுர மூன்றெரித்தானும்* என்கிற திருமொழியினால் திருமங்கையாழ்வார் இத்தலத்தை யநுபவித்தாரென்பது ப்ரஸித்தம். இதற்கு முந்தின திருமொழியில் ஆழ்வார் தாமான தன்மையை இழந்து தாய்வாக்காலே பேசும்படி அடைந்த க்லேசங்

களைத் திருவுள்ளம்பற்றின எம்பெருமான் 'இவ்வாழ்வாரை இப்படியோ நாம் துடிக்கவிட்டோம்! தம் துடிப்பைத் தாமே முறையிட்டுக்கொள்ளும்படியாகவும் நாம் பிறப்பட்டோமே!' என்று முடிமேல் மோதிக்கொண்டு, அடியார்களுக்குத் தான் உதவின குணங்களையும் பரம விலக்ஷணமான வடிவழகையும் பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டு கச்சிப்பதியொன்றிலே *செம்பொனிலங்கு வலங்கைவாளி திண்சிலை தண்டொடு சங்கமொள்வாள் உம்பரிருசுடராழியோடு கேடக மொண்மலர்பற்றி அஷ்டபுஜனைப் பரமபோக்யனைக ஆழ்வார்க்கு ஸேவை ஸாதித்தான். ஆழ்வாரும் கீழ்த்திருமொழியின் அநுபந்தமாகவே பரகால நாயகியான நிலைமையிலேயே நின்று அப்பெருமானை ஸேவித்தார்; எற்றைக்கும் எங்குங் கண்டறியாத திருக்கோலமாயிருந்தது. * ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கமுடைய வடிகளை இன்னாரென்றறியேன்* என்றுப்போலே அப்பெருமானை இன்னாரென்று அறியமாட்டிற்றிலர். அறிந்து கொள்ளாமலிருக்கவும் மனமில்லை. ஸ்வபுத்தியாலே அறிந்துகொள்ளவும் முடியவில்லை. என்ன செய்வது! நீர் ஆர்? என்று கேட்கலாமென்று பார்த்தாலோ வாய் எழும்பவில்லை. முகத்தை நேரே பார்த்து வார்த்தை சொல்லமுடியாத படி சோதி வெள்ளம் அலையெறிந்து தள்ளுகின்றது; அதனால் முகம் நோக்கி நீர் யார்? என்று கேட்கமாட்டிற்றிலர். 'இவர் நம்முடைய பர்த்தாவாகவே யிருக்கக்கூடும்' என்று நெஞ்சிலே ஒரு தோற்றமும் தோன்றினமையால் வெட்கத்தாலும் 'நீர் ஆர்?' என்று கேட்கமாட்டிற்றிலர். கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள விருப்பமோ அதிகரித்துவிட்டது. அவர் தம்மையே நேரே முகம் பார்த்துக்கேளாமல் வேறொருவரைநோக்கி 'இப் பெரியவர் யாவர்?' என்று கேட்க, அதற்கு எம்பெருமான் தானே "நான் அட்டபுய கரத்தேன்" என்று மறுமொழி கூற, படுக்கைத்தலையிலே இப்படிச் சில வார்த்தைகள் நடந்து கொண்டிருப்பதைப் பரகாலநாயகியின் தாய்மார் தோழிமார் முதலானார் செவியுற்று "நங்காய்! ஏதேனும் பிரமித்தாயோ? இவை என்ன வார்த்தைகள்? என்று கேட்க; 'பிரமித்தேனல்லேன். ஒரு மஹாபுருஷரை ஸேவிக்கப்பெற்றேன்; அவரை நேராக வினவமாட்டாமல் வேறொருவரை நோக்கிக் கேட்கும் பாவனையாக 'இவரார் கொல்?' என்று கேட்டேன்; அஷ்டபுஜப்பெருமாள் 'நான் தான் அட்டபுயகரத்தேன்' என்று விடை கூறுகிறார் காண்மின்' என்று பரகால நாயகி தன் தாய்மார்க்கும் தோழிமார்க்கும் நடந்த செய்தியைச் சொல்லுவதாக அமைக்கப் பட்டது அத்திருமொழி.

இங்கே விமர்சிக்க வேண்டுவ தொன்றுண்டு; 'இவரார்கொல்? என்றதற்கு விடை தருகின்ற எம்பெருமான்' நான் அஷ்டபுஜன்' என்ன வேண்டியிருக்க, 'அட்டபுய கரத்தேன்' என்றது ஏன்? என்று. இதற்குக் கேண்மின். 'நான் அட்டபுயன்' என்று சொல்லிக்கொண்டால் தன்னை எம்பெருமானாகத் தானே வெளியிட்டதாய் விளங்கி விடும். அப்படி ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிக்கொள்ள எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமில்லை. வேற்றுமனிதனாகப் பொய் சொல்லிக்கொள்ளவும் விருப்பமில்லை; ஆகவே வெகு சாதுரியமாகச் சொன்ன விடை 'அட்டபுயகரத்தேன்' என்பது. 'அஷ்டபுஜ க்ஷேத்திரத்திற்கு நான் 'அதிபதி' என்றதாகவுமாம்; 'அஷ்டபுஜ க்ஷேத்ரத்திலே கிடப்பானொருவன் நான்' என்று ஸாமான்யமாகச் சொல்லிக் கொண்டதாகவுமாம். துஷ்யந்த மஹாராஜன் வேட்டையாடிக் கொண்டே சகுந்தலையின் இருப்பிடத்தை

யடைந்தபோது இவளை இன்னுனென்று தெரிந்து கொள்ள விரும்பி நீ யார்? என்று கேட்டார்க்கு அரசன் விடை கூறும்போது "பவதிய: பௌரவேண ராஜ்ஞா தர்மாதிகாரே நியுக்த: ஸோஹம்" [புருவம்சத்து ப்ரபுவினுலே தருமகாரியங்களைச் செய்யுமாறு நியமிக்கப்பட்டவன் யான்] என்று சாதுரியமாக விடை கூறினது இதற்கு உவமையாகும். புருவம்சத்து அரசனுகிய தன் தந்தையினுல் நியமிக்கப் பட்ட அரசன் தான் என்றும், புருவம்சத்து ராஜாவுக்கு வேலைக்காரன் தான் என்றும் இருவகையாகப் பொருள்படுமாறு உரைத்தவதுபோன்றதேயாம் இதுவும். அஷ்டபு ஜாஸ்பதேச! என்றவிதுவும் அந்தச் சாயையிலே யருளிச்செய்ததாம். "அஷ்டபுஜா கிலேச!" என்ற சிலருடைய பாடம் ஸர்வாத்மநா விரஸமென்று தவிர்க்க. சிலர் (அஷ்டபுஜாஸ்பதேச) என்றே பாடங் கொண்டும் பொருளின் மருமமுணராமல் "எட்டு புஜங்களுக்கு இருப்பிடமான ஈசனே" என்றுரைப்பர்; அதுவும் அஸம்பத்தம். மற்றுஞ் சிலர் (அஷ புஜாபதேச!) என்று பாடங் கூறுவர்; அஷ்டபுஜனென்று வ்யபதேச முடையவனே! என்று பொருள் கூறிவிடலாமாயினும் பாடம் ஆசிரியரு கந்ததன்று. 'அட்டபுயகரத்தான்' என்கிற ஆழ்வாரருளிச்செயலுக்குச் சேர்ந்த பாடம் (அஷ்டபுஜாஸ்பதேச) என்பதேயாம் என்று தெளிக. (2)

{ ஸ்வரூப ரூபாஸ்த்ர விபூஷணைத்யை: பரத்வ சிந்தாம் த்வயி துர்நிவாராம். }
{ போகே ம்ருதூபக்ரமதாமபீப்ஸந் சீலாதிபிர் வாரயஸீவ பும்ஸாம். (3) }

ஹே அஷ்டபுஜ! ஸ்வரூப ரூப அஸ்த்ர விபூஷண ஆத்யை: த்வயி பும்ஸாம் துர்நிவாராம் பரத்வசிந்தாம் போகே ம்ருதூபக்ரமதாம் அபீப்ஸந் இவ சீலாதிபி: வாரயஸி.—(அஷ்டபுஜப் பெருமானே!) ஸ்வரூபம் திவ்ய மங்கள விக்ரஹம் திவ்யா யுதங்கள் திவ்ய பூஷணங்கள் இவை முதலானவற்றாலே தேவரீரிடத்தில் மனிதர் களுக்கு அவசியம் உண்டாகக்கூடிய பரத்வ சிந்தையை, ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுபவிப்பிக்கவேணுமென்கிற விருப்பமுடையீர்போலே ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யாதி குணங்களைக் காட்டித் தடுத்தருளினீர்.

* * * —இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தை அநுபவ ரஸிகர்களே உய்த்துணர வல்லவர்கள். அஷ்டபுஜனுய் நின்ற நிலையிலே பரத்வ ஸௌலப்யங்க ளிரண்டும் பொலியநின்றாலும் பரத்வத்திற் காட்டிலும் ஸௌலப்யமேவிஞ்சியிருக்கும் படியைத் திருவுள்ளம்பற்றி அதற்கொரு ஹேது விசேஷத்தை உல்லேகிக்கிறுரிதில். ஸ்வரூபமோ பரத்வமே வடிவெடுத்தது திவ்யமங்கள விக்ரஹமோ "ரூப மேவாஸ்ய ஏதந்மஹிமா நம் வ்யாசஷ்டே" என்கிற கணக்கிலே பரத்வத்தைக் கோட்சொல்லித் தருகின்றது. *செம்பொனிலங்கு வலங்கைவாளி திண்சிலை தண்டொடு சங்க மொள்வாள், உம்ப ரிருசுட் ராழியோடும் கடக மொண்மலர்* என்னப்பட்ட அஷ்ட திவ்யாயுதங்களும், கிரீடமகுட சூடாவதம்ஸ மகர குண்டல க்ரைவேயக ஹார கேயூர கடக ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துப முக்தா தாம உதரபந்தந பீதாம்பர காஞ்சீகுண நூபுராத்யபரிமித திவ்ய பூஷணங்களும், "வக்ஷஸ் ஸ்தல்யாம் துலஸி கமலா கௌஸ்துபைர் வைஜயந்தீ ஸர்வேசத்வம் கதயதிதராம் ரங்கதாம்ந:"என்று பட்டரருளிச் செய்தபடியே பரத்வ பிசுநங்களாயிரா நின்றன. ஆக இவற்றையடைய ஸேவிக்கும்போது 'இவன் பராத்பரனல்லனே? இவனை நாமோ அணுகுவது!' என்று கூசவேண்டியிருக்கும். கூசினவர்கள் *ஏளவேழுலகு தலையெடுத்துப் பிற்காலிக்க வேண்டியதாயுமிருக்கும். அங்ஙனமே ஆகாமைக்காக ஸௌசீல்யாதி குணங்களைக் காட்டி யீடுபடுத்திக் கொள்

ளுவது எம்பெருமானுடைய இயல்பு. அவ்வெளிமைக் குணங்களைக் ஏககாலத்திலேயேமுற்றும் காட்டிவிட்டால் பரத்துவத்தை யநுபவிக்கப் பாங்கில்லையாகும். பரத்துவத்தை மட்டும் காட்டிப் போந்தால் அதை யநுபவிக்க அதிகாரிகளில்லை; சீலாதிகளான எளிமைக் குணங்கள் காட்டிலெரித்த நிலாவாகி யொழியும். எம்பெருமான் பரம சதுரனுகையாலே ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுபவிப்பிக்க வேண்டி 'இவன் பராத்பர னல்லனோ!' என்கிற சிந்தையே விளையாதபடிக்கு ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யாதிகளான எளிமைக் குணங்களை க்ரமேண காட்டியருளும்படியைக் கூறினராயிற்று.

[போகே ம்ருது உபக்ரமதாம் அபீப்ஸந்]பரத்வத்தை ப்ரகாசிக்க வொட்டாமல் சீலாதிகளாலே மறைப்பதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறதிது. முந்துற முன்னம் பரத்வத்தை யநுபவிக்கப் புக்கால் பெருவெள்ளத்திலே அமிழ்ந்து போம்படியாமத்தனை. ... ... (3)

{ சக்திம் சரண்யாந்தர சப்தபாஜாம் ஸாரஞ்ச ஸந்தோல்ய பலாந்தராணும்,
{ த்வத்தாஸ்ய ஹேதோஸ் த்வயி நிர்விசங்கம் ந்யஸ்தாத்மநாம் நாத பிபர்ஷி பாரம். (4) }

ஹே நாத! சரண்யாந்தர சப்தபாஜாம் சக்திம் பலாந்தராணும் ஸாரம் ச ஸந்தோல்ய த்வத்தாஸ்ய ஹேதோ: த்வயி ந்யஸ்த ஆத்மநாம் பாரம் நிர்விசங்கம் பிபர்ஷி —எம்பெருமானே! ரக்ஷகர்களென்று பெயர் சுமந்திருக்கும் தேவதாந்தரங்களின் சக்தியையும் இதர க்ஷுத்ர பலன்களின் ஸாரத்தையும் நிறுத்துப் பார்த்து (ஸாரதமமான)தேவரீருடைய கைங்கரியத்தைப் பெறுவதற்காக தேவரீரிடத்திலே நிச்சங்கமாக சரணுகதி செய்தவர்களின் பாரத்தை தேவரீர் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறது.

***—"ந ஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே, ஸமர்த்தோ த்ருச்யதே கச்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம்" என்றும் "ந ஹி பாலநஸாமர்த்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஈச்வரனை யொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகராக மாட்டார்கள்: ரக்ஷகரென்று பேர் சுமப்பார் சிலருண்டாகிலும் அவர்கள் க்ஷுத்ர பலன்களைக் கொடுத்து ரக்ஷிக்கவல்லவர்களே யல்லது பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமோக்ஷத்தைத் தரவல்லவர்களல்லர். ஆக, ரக்ஷகம்மந்யர்களான இதரர்களினுடைய சக்தியையும் அவர்கள் பெறுவிக்கக்கூடிய பலன்களின் தன்மையையும் நன்கு ஆலோசித்துப் பார்த்து தேவரீருடைய திருவடிகளில் பண்ணும் அத்தாணிச் சேவகமே ஸ்வரூபாநுரூபமென்று தெளிந்து தேவரீரையே தஞ்சமாகப் பற்றினவர்களுக்கு தேவரீர் ஸகலவித ரக்ஷண துரந்தரராக ஆகின்றது என்றாராயிற்று. ... (4)

{ அபிதிஹேதோரநுவர்த்தநீயம் நாத த்வதந்யம் ந விபாவயாமி,
{ பயம் குதஸ் ஸ்யாத் த்வயி ஸாநுகம்பே ரக்ஷா குதஸ் ஸ்யாத் த்வயி ஜாதரோஷே. (5) }

ஹே நாத! த்வத்அந்யம் அபீதி ஹேதோ: அநுவர்த்தநீயம் அஹம் ந விபாவயாமி; த்வயி ஸாநுகம்பே ஸதி பயம் குத:ஸ்யாத்? த்வயி ஜாத ரோஷே ஸதி ரக்ஷா குத: ஸ்யாத்?—அஷ்டபுஜப்பெருமானே! தேவரீரைக்காட்டிலும் வேறொரு வ்யக்தியை அபய ஸித்தியின் பொருட்டு ஆச்ரயிக்கத்தக்கதாக நான் அறிகின்றிலேன்; தேவரீர் தயாளுவாக இருக்கும்போது (ஆச்ரிதர்களுக்கு) எங்கிருந்து பயமுண்டாகும்? தேவரீர் நிக்ரஹிக்கத் தொடங்கினல் எங்கிருந்து ரக்ஷை பெற முடியும்?

* * *—"களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்கிற பாசுரத்தை யுட்கொண்டு அருளிச்செய்யும் சுலோகமிது. அபீதிஸ்தவத்தின் தொடக்கத்தில் "அபீதிரிஹ யஜ்ஜுஷாம் யதவதீரிதாநாம் பயம் பயாபயவிதாயிநோ ஜகதி யந்நிதேசே ஸ்திதா:" என்றருளிச் செய்த ச்லோகம் இங்கு அநுஸந்தேயம். ஸம்ஸார பயம் முதலானவற்றைப் போக்க வேணுமானுல் தேவரீர் போக்கலாகுமே யொழிய அல்லாதார் போக்க அவகாசமேது? அவர்கள் தங்களுக்கு நேரும் பயத்தையே தாங்கள் போக்கிக்கொள்ளமாட்டாமல் தேவரீரைத் தஞ்சமாகப் பற்றி நிற்கும் போது எங்கள் பயத்தைப் போக்க ப்ரஸக்தி தானுண்டோ என்கை. தேவரீரைப் பற்றி "நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்" என்றிருக்கு மெங்களுக்கு பயந்தானுண்டாகவும் மாட்டாது. தேவரீர் யார் பக்கலில் சீறியருளுகிறதோ அவர்கள் வேறு யாரிடத்திலும் ரக்ஷை பெறமுடியாது. "ப்ரஹ்மா ஸ்வயம்பூ: சதுராநநோ வா............ த்ராதும் ந சக்தா யுதி ராமவத்யம்" என்ற திருவடிவாக்கை நினைப்பது. (5)

{ த்வதேகதந்த்ரம் கமலாஸஹாய! ஸ்வேநைவ மாம் ரக்ஷிதுமர்ஹஸி த்வம்,
த்வயி ப்ரவ்ருத்தே மம கிம் ப்ரயாஸை: த்வய்யப்ரவ்ருத்தே மம கிம் ப்ரயாஸை:. (6) }

ஹே கமலாஸஹாய! த்வம் த்வதேகதந்த்ரம் மாம் ஸ்வேநைவ ரக்ஷிதும் அர்ஹஸி; த்வயி ப்ரவ்ருத்தே ஸதி மம ப்ரயாஸை; கிம்? த்வயி அப்ரவ்ருத்தே ச மம ப்ரயாஸை: கிம்?—லக்ஷ்மீபதியான அஷ்டபுஜப் பெருமானே! தேவரீருக்கே அடைக்கலமான **அடியேனை தேவரீர் ஸ்வயமாகவே ரக்ஷிக்கக்கடவீர்; (என்னைக்காத்தருள)** தேவரீர் ப்ரவர்த்திக்குமளவில் என்னுடைய ப்ரயாஸங்கள் அகிஞ்சித்கரங்கள், தேவரீர் ப்ரவர்த்தியாதவளவிலும் அப்படியே.

* * *—கீழ் ச்லோகத்தில் அநந்யோபேயத்வம் அநுஸந்திக்கபட்டது. இதில் அநந்யோபாயத்வம் அநுஸந்திக்கப்படுகிறது. "ஸ்வப்ராப்தௌ ஸ்வயமேவ ஸாதநதயா ஜோகுஷ்யமாண: ச்ருதௌ" "நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மாண நிபுண:" என்று சாஸ்த்ரார்த்தத்தைத் தெளிவாக நிஷ்கர்ஷித்தருளினவராகையாலே தம் பக்கலில் ஒரு கைம்முதலுமில்லாமையையும், எவ்விதமான கைம்முதலையும் ப்ரதீக்ஷியாமல் ரக்ஷித்தருளுகைக் கீடாக அத்தலையிலுள்ள பூர்த்தியையும் அருளிச் செய்கிறாராயிற்று. இவ்வர்த்தத்தையே வரதராஜ பஞ்சாசத்தில் "கிம் வா கரீச! க்ருபணே மயி ரக்ஷணீயே தர்மாதிபாஹ்யஸஹகாரி கவேஷணேந, நந்வஸ்தி விச்வபரிபாலன ஜாகரூகஸ் ஸங்கல்ப ஏவ பவதோ நிபுணஸ் ஸஹாய:." என்கிற ச்லோகத்தில் விவரித்தருளினபடி காண்க.

[கமலாஸஹாய!] அடியேனை ரக்ஷித்தருளுமிடத்தில் தேவரீருக்கு ஸஹாயாபேக்ஷைக்கு ப்ரஸக்தியில்லை; ஒருகால் ஸஹாயாபேக்ஷையுண்டாகில் பிராட்டியையே ஸஹாயமாகக் கொள்ளவடுக்கும் என்று ஸூசிப்பிக்கிறபடி. *நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தாலே சீற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பிக்குமவள் பிராட்டியாகையாலே அந்த புருஷாகார பலத்தாலே ரக்ஷணம் தப்பாதென்றிருக்கிறார். ஸ்வேநைவ என்றது—என்னுடைய ப்ரவ்ருத்திலேசத்தையும் ப்ரதீக்ஷியாதே ஸ்வயமாகவே என்றபடி. "அகதிம் சரணாகதம் ஹரே! க்ருபயா கேவல மாத்மஸாத்குரு" என்றாரிறே ஆளவந்தார்.

'நான் க்ருபாளுவாகிலும், பேறு உம்மதானபின்பு உம்முடைய ப்ரவ்ருத்தியும் வேண்டியிருந்தது காணும்' என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றுவதாக நினைத்து, தம்முடைய ப்ரவ்ருத்தி ஸர்வாத்மநா அகிஞ்சித்கரமென்பதை உத்தரார்த்தத்தாலே அருளிச் செய்கிறார். "வனத்திடரை ஏரியாம் வண்ணமியற்றுமிதுவல்லால் மாரி யார் பெய்கிற்பார்மற்று" என்று பூதத்தாழ்வாரருளிச் செய்ததை இங்கு நினைப்பது. ஒருவனுக்குக் கைகொடுப்பதாக எம்பெருமான் ப்ரவர்த்திக்குமளவில் அவனுடைய ப்ரயாஸங்களுக்குப் பலனென்றுமில்லை. அப்பெருமான் தான் ப்ரவர்த்தியாதவளவில் இவன் எத்தனை ப்ரயாஸங்கள் பட்டாலும் பலனென்றுமில்லையாம் "த்வயி ரக்ஷதி ரக்ஷகை: கிமந்யை: த்வயி சாரக்ஷதி ரக்ஷகை: கிமந்யை:" என்று காமாஸிகா ஸ்துதியிலுமருளிச் செய்வர். "உன்னலல்லால் யாவராலுமொன்றுங் குறை வேண்டேன்." என்ற திருவாய்மொழியின் உள்ளுறை காண்க. (6)

{ ஸமாதிபங்கேஷ்வபி ஸம்பதத்ஸு சரண்யபூதே த்வயி பத்தகக்ஷ்யே,
அபத்ரபே ஸோடுமகிஞ்சநோஹம் தூராதிரோஹம் பதநஞ்ச நாத! (7) }

ஹே நாத! சரண்யபூதே த்வயி பத்தகக்ஷ்யே ஸதி, ஸமாதிபங்கேஷு அபி ஸம்பதத்ஸு தூராதிரோஹம் பதநஞ்ச ஸோடும் அகிஞ்சந: அபத்ரபே.—அஷ்டபுஜப்பெருமாளே! ஸர்வசரண்யரான தேவரீர் காக்குமியல்வினராயிருக்கையில், உபாயாநுஷ்டாந விரோதிகளான பாபங்கள் மிடைதருமளவில் (நமக்குத் தகாத) பக்தியோகாதிகளில் ஏறுவதும் சறுக்கி விழுவதுமாகிற கஷ்டங்களை ஸஹிக்க வெட்கப்படுகின்றேன்.

* * *—சாஸ்த்ரங்களிலே பக்தி யோகாதிகள் மத்ப்ராப்தி ஸாதநமாகச் சொல்லியிருக்கையாலே ஜ்ஞாந சக்திவைகல்ய மில்லாதவரான நீர் அவற்றிலே யிழிந்து அவ்வழியாலே என்னைப் பெறலாகாதோவென்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றினனாக, அதற்கு விண்ணப்பஞ் செய்கிறாரிதில். ஸ்வப்ரவ்ருத்திகள் ஸர்வாத்மநா ஸாபாயங்களாகையாலே அவற்றுக்கு இடையூறுகள் விளைந்தே தீரும். "பதநாந்தாஸ் ஸமுச்ச்ரயா:" என்கிற கணக்கிலே ஆரூட பதிதனாக ப்ராப்தமாகக் கூடும். ஸித்தோபாய பூதரான தேவரீரை வரித்து "நிர்ப்பரோ நிர்ப்பயோஸ்மி" என்றிருக்கக் கடவனான அடியேன் ஒருகால் பக்தியோகத்தில் ஆரோஹண நிலையையும் அடுத்தபடி பாப ப்ராசுர்யத்தாலே கீழ்விழும் நிலைமையையும் ஸஹிக்ககில்லேன். உன்கைபார்த்திருக்குமதுக்கு மேற்பட க்ஷேம மில்லையென்று கொண்டேன் என்றாராயிற்று. ... ... (7)

{ ப்ராப்தாபிலாஷம் த்வதநுக்ரஹாந்மாம் பத்மாநிஷேவ்யே தவ பாதபத்மே,
ஆதேஹபாதாதபராத தூரம் ஆத்மாந்தகைங்கர்யரஸம் விதேயா:. (8) }

ஹே நாத! பத்மாநிஷேவ்யே தவ பாதபத்மே த்வதநுக்ரஹாத் ப்ராப்தாபிலாஷம் மாம் ஆதேஹபாதாத் அபராத தூரம் ஆத்மாந்தகைங்கர்ய ரஸம் விதேயா—வாரீர் அஷ்டபுஜப்பெருமாளே! பெரிய பிராட்டியார் விரும்பத்தக்க தேவரீருடைய பாதாரவிந்தத்தில் தேவரீருடைய அநுக்ரஹமடியாகவே ருசி கொண்ட அடியேனை இவ்வுடல் விழுமளவும் பகவதபசார பாகவதாபசாராதி வைதேசிகனாயும் யாவதாத்மபாவி கைங்கர்ய ஸக்தனாயும் செய்தருளக்கடவீர்.

* * *—பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்திலே "ச்வேவ தேவ வஷட்க்ருதம் த்வாம் ச்ரியோர்ஹமகாமயே" என்றநுஸந்தித்த கணக்கிலே நச்சியமநுஸந்திக்கிறார் பூர்வார்த்தத்தில். [பத்மாநிஷேவ்யே தவ பாதபத்மே] தேவர்களுக்கு சேஷமான புரோடாசத்தை நாய் விரும்புமாபோலேயன்றோ பெரிய பிராட்டியார் விரும்பக்கடவதான தேவரீருடைய பாதாரவிந்தத்தை அடியேன் விரும்புவது. ஆனால் நானாக விரும்பிற்றிலேன். தேவரீராக விரும்பச் செய்ததத்தனை. இம்மஹோபகாரம் செய்தருளினதுபோலவே யாவச்சரீரபாதம் அபசாரப்ரஸக்திகள் ஏற்படாதபடிக்கும் நித்யகைங்கர்ய குதூஹலம் குன்றாதபடிக்கும் அநுக்ரஹித்தருள வேணுமென்றாராயிற்று. ... ... (8)

{ ப்ரபந்நஜநபாதேயம் ப்ரபித்ஸூநாம் ரஸாயநம்,
ச்ரேயஸே ஜகதாமேதத் ஸ்ரீமதஷ்டபுஜாஷ்டகம். (9) }

ஸ்ரீமதஷ்டபுஜ. அஷ்டகம் ஏதத் ப்ரபந்நஜந பாதேயம் ப்ரபித்ஸூநாம் ரஸாயநம் ஜகதாம் ச்ரேயஸே—இந்த அஷ்டபுஜாஷ்டகமானது ப்ரபந்நர்களுக்கு வழித்துணையாயும் ப்ரபந்நர்களாக விரும்புமவர்களுக்கு ரஸாயனமாயும் ஜகத்துக்கு ச்ரேயஸ்கரமாயுமிருக்கும்.

* * *—"கச்சதாம் தூரமத்வாநம் த்ருஷ்ணாமூர்ச்சித சேதஸாம், பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்ஸத்தநாம்ருதம்." என்ற ப்ரமாணச் சாயையிலே ப்ரதம பாதமருளிச்செய்தபடி. ப்ரபித்ஸூநாம் என்றது ப்ரபத்தி பண்ண விரும்புமவர்களுக்கு என்றபடி. ப்ரபத்து மிச்சவ:—ப்ரபித்ஸவ:; தேஷாம்—ப்ரபித்ஸூநாம் ஆசார்யஸமாச்ரயணம் பண்ணினவர்களுக்கும், அதுபண்ண ருசியுடையார்க்கும், மற்றுமுள்ளார்க்கும் ஹிதமான அர்த்த விசேஷங்கள் இந்த ஸ்துதியில் நிரம்பியுள்ளன என்பது கருத்து.

{ சரணாகதஸந்த்ராணத்வரா த்விகுணபாஹுநா,
ஹரிணா வேங்கடேசீயா ஸ்துதி: ஸ்வீக்ரியதாமியம். (10) }

சரணாகத ஸந்த்ராண த்வரா த்விகுண பாஹுநா ஹரிணா வேங்கடேசீயா இயம் ஸ்துதி: ஸ்வீக்ரியதாம்—சரணாகதர்களைக் காத்தருள்வதில் பதற்றத்தினால் இரட்டித்த திருக்கைகளையுடைய திருவட்டபுயகரத்தானால் ஸ்ரீமத் வேங்கடநாதார்யருடையதான இந்த ஸ்துதி ஸ்வீகரிக்கப்படட்டும்.

* * *—"இதனால் இந்த ஸ்துதிக்ரந்தத்தை ஸ்ரீமதஷ்டபுஜநாதனுடைய திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கிறார். "சதுர்ணாம் புருஷார்த்தாநாம் தாதா தேவ: சதுர்ப்புஜ:" என்கிறபடியே சதுர்ப்புஜனாகப்ரஸித்தனான எம்பெருமான் அஷ்டபுஜனாக ஸேவைஸாதிப்பதற்கு ஹேதூத்ப்ரேக்ஷை பண்ணுகிறார் பூர்வார்த்தத்தாலே. "த்வரா த்விகுண" என்ற விடத்தில் (த்வரயேவ த்விகுண) என்று கொள்ளக்கடவது. ... ... (10)

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியரியற்றிய

மநோஹரா என்னுமுரையோடு கூடிய

அஷ்டபுஜாஷ்டகம் முற்றிற்று.